

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.





2:a årg.

Den 18 November 1900

N:r 8

Återgivning af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: August Lindberg (med 1 porträtt). De senaste sågfilarna (med 1 illustration). Høstmørker. Skizz af Helfrid Linde för HVAR 8 DAG. Dr Hart nans etnografiska samlingar (med 6 illustrationer). Frisinnade klubben i Stockholm (med 2 illustrationer). "City volunteers" hemkomst till London (med 1 illustration). Två violinkvartetter (med 2 illustrationer). Ett finskt konstnärspår (med 2 porträtt). Det nyrestaurerade Örebro slott (med 1 illustration). Markis don Francesco de Souza (med 1 porträtt). Den hemska eldsådan i Kalmar (med 1 illustration). Gustaf Adolfsdagen i Göteborg (med 1 illustration). Miss Catherswaights samlareurn. Af Richard Harding Davis. Veckans porträttgalleri (med 8 porträtt). "Hvita huset" i Washington (med 1 illustration). President Carnots minnesvård i Lyon (med 1 illustration).

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1900.



AUGUST LINDBERG.

Ingen af våra nu lefvande sceniska konstnärer torde på det allvarliga dramats område ha gjort en så betydande insats i vårt konstlif utanför hufvudstaden, som August Lindberg, ingen har väl så som han med uppoffrande af personliga fördelar kämpat emot den sceniska konstens förläckande och neddragande. Han om någon synes ha devisen »Excelsior!» skriven på sin fana.

Ätven inom hufvudstaden har han fört kampen för sina ideal. Och hvem vet, om icke åtskilligt skulle sett annorlunda ut, i fall August Lindberg fått behålla den konstnärliga ledningen af landets — numera tyvärr f. d. — främsta scen. Men efter ett års framgångsrikt arbete som regissör vid denna skådebana nödgades han afgå, enär han ej ville slå utaf på sina kraf å den vidsträckta handlingsfrihet och bestämmanderätt, som borde tillkomma hvarje regissör vid en rangteater, men i all synnerhet här var af nöden, där det gällde att söka reformera och undan förfallet rädda en tylande konstanstalt.

Det är nu 15 år sedan. August Lindberg var redan då sedan flere år en berömdhet, om än i hufvudstaden ej så allmänt erkänd som i landsorten och i Nordens öfriga hufvudstäder. Men Lindberg hade också tidigt gått egna vägar utanför Stockholmsteaterns rämärken.

Och det må sägas till den från hufvudstads-horisont så ofta förkättrade landsortens beröm, att det var på dess scener, denne ovanlige skådespelare fick riktigt tag på sin begåfning, på dem han vunnit sina vackraste segrar. Och framför allt har det varit landsorten, som uppburit honom, när han ej å hufvudstadens scener funnit den rätta genklang för sin sträfvan mot höga mål.

Det var som bekant genom sina framställningar af Hamlet och af Osvald i »Gengangere» han vid ett par och trettio års ålder lade grunden till sitt skådespelaryrke och till den respekt, hvarmed sedermera hans konstnärsskap allt mer mottagits ätven af forna vedersakare.

Sedan har han fördjupat sin konst, kanske mest genom tolkandet af Ibsens dramer, och har vunnit så väl i konstnärlig själfbehärskning som i uttrycksmedlens rikedom — men det var i Hamlet och Osvald, han fann sig själf.

Redan i valet och utformningen af dessa båda uppgifter röjde sig det dristiga, impulsiva mod och den allvarliga konstnärshåg, som sedan följt honom

under hans växlingsrika bana, den »hellige Ild», som hållit honom varm och spänstig, när motgången, såsom ej sällan händt, velat lägga sin kylande och förslappande hand på hans andliga lifskraft. Ty August Lindberg har som få förnyelsens gåfva. Det har stundom burit nedåt för honom i materiellt afseende, som det så ofta gör för dem, som måste kämpa sig fram på den smala vägen, och på hans segrar ha stundom följt nederlag, men hvarje gång reser han sig upp igen och går till nya dåd.

Här är ej platsen att närmare analysera denna märkvärdigt originella skådespelarenatur. August Lindberg har ju sina lyten, han som andra, men hvad betyda de mot hans sällsynt stora konstnärsegenskaper och i all synnerhet den jordmän, hvarur de uppväxt — hans konstnärliga allvar, hans numera nästan gammaldags verkande höga uppfattning af skådespelarekonsten som en tämpeltjänst.

Detta i förening med hans fantasirikedom och rörliga temperament har också gjort honom till den förträffligaste sceninstruktör, den framgångsrikaste upptäckare och väckare, fostrare och ledare

af unga sceniska talanger, som vi på länge haft — och som man ändå ansett sig kunna undvara.

Det har på sistone blifvit helt tyst kring August Lindbergs namn. I tre år har han verkat mera i skymundan vid hufvudstadens största scener. Men nu ser det ut, som om han åter vill vara med i leken på allvar. Konstnärssoror har åter vaknat inom honom, stugan har blifvit honom för trång, luften för kvalmig. Ut på konstnärstråten kring land och rike bär det igen, och åter är det gamle Shakespeare, som blir hans ledstjärna. Men denna gång gör han färden ensam.

Hvad gäller färden? Ja, hvem vet? Den kan få rätt mycket att betyda och kommer säkert att låta tala om sig. Det vore glädjande, om den symbolik, man gärna vill inlägga i turné-dramats titel, »Stormen», sträckte sig äfven till dess verkan. Ty det kan behöfvas en riktig storm, som väcker och rensar och gör luften hög och klar. Heder i alla fall åt August Lindberg för hans vackra tanke och hans outrötliga arbete i den ädla konstens tjänst.

J. A.

DE SENASTE SÅGFILARNE.

Fotografi för HVAR 8 DAG af fotograf Axel Sjöberg, Karlsborg.

Ordet »sågfilare» har på jämförelsevis kort tid hunnit få en obehaglig klang i svenska öron — desto obehagligare som under samma tid vårt broderland Finland fått röna en behandling från rysk sida, hvilken upprört hvarje svenskt sinne, om den ock ingalunda kommit oväntadt. Ty

enligt vissa statsrättsliga och diplomatiska principer är det heliga Ryssland ju i sin »fulla rätt»...

När i början af året de första ryktena döko upp om de i vårt land kringströfvande sågfilarespionerna, mottogos ryktena mera än personerna med misstro. Från flere håll insinuerades — tämligen ogrannlaga i hvarje fall — att historierna lagats ihop för att »skrämma» riksdagen att bevilja försvarsbudgetens äskanden. Äfven dessa illvilliga tungor ha nu tystnat, och det har onekligen konstaterats att sågfilarna äro uppblandade med personer med ett mindre hederligt yrke. Ty dit räkna vi ännu spionens...

Vi återgåfvo i första årg. porträtt af en sågfilare som visat sig i Småland och äro i dag i tillfälle visa, huru de senast från Karlsborg omtalade figurerna se ut. De anlände till Karlsborg den 9 dennes på aftonen och fortsatte med ång. »Örn» öfver Vettern till Motala dagen därpå. Vid det förhör som hölls uppvisade de pass från guvernementet Nowgorod, där de sade sig vara jordbruksarbetare. De vore inalles omkring 25 stycken, som anländt hit för att arbeta å olika platser och återresa hem i mars månad. Dessa tycktes vara mycket hemma i sitt uppgifna yrke och hade fullt upp med arbete. Den till vänster å fotografien var 20, den andre 30 år.



HÖSTMÖRKER.

Skizz af *Halfred Linde*. För HVAR 8 DAG.

Disig och grå hvälfver sig novemberhimlen öfver öar och skär, doft sjunger hafvet sin sorgbundna vagsång för kobbar och grund och långsamt, olidligt långsamt krypa dagens timmar framåt.

Väl för tjugonde gången har skepparmor varit uppe på holmens krön och spajat öfver fjärdar och sund, förgäves. Och dock skulle han ju komma i dag.

Han hade sändt en breflapp med ångbåten i går, att nu hade han lyckligen sålt slut på sin vedlast och han var klar med skutan att kryssa hemåt.

»Bra nog har det gått, mor», skref han, skeppargubben, på sitt rättframma, trygga manér. »Och i morgon eftermiddag har du mig, pojken och litet vintergrejor dessutom hos dig».

Men de höras ju inte utaf. Oroligt ser hon uppåt, himlen blir allt mörkare, det blåser friskt allaredan och nu börjar rågnen så sakta sila ned. Det blir nog natträgn och ett sådant mörker...

*
Skutan stampade hårdt. Sjön gick högt här ute på fjärden och rågn och blåst ökade för hvar minut.

Det hade gått sakta att kryssa mot vinden i de smala sunden och de voro därför mycket försenade. Nu vid femtiden på eftermiddagen var det redan beckmörkt, men skepparen kände ju så väl till passagererna i hemmets farvatten.

»Ja, se vi inte ljuset från mors fönster, när vi komma om udden», yttrade han till svar på sonens betänkligheter, »så få vi väl lägga oss i lå där, fast förargligt vore det.»

Och därmed förde han rodet åt sidan för att svänga förbi.

»Ja, vi kunde då öfver holmen gå hem i värsta fall», mente sonen. »Men man kan ju inte se udden heller.»

»Här skall han vara, jag känner väl till det.»

»Men är ni inte bra nära... Är det inte ett ljussken därborta, fast jag tycker det rör sig?... Jo, bestämdt, där på sidan... Det är mors...»

»Det är för mycket om babord», grymtade gubben och lät skutan raskt svänga undan för vinden för att dubblera den udde, som här sköt långt ut från holmen.

»Håll far!» skrek sonen framme i fören. Vi köra visst på land. Jag tycker jag skyttar något».

Gubben hann icke ge något svar, ty med ens kändes en stöt, skutan gjorde ett hopp öfver något och kastades i nästa ögonblick så häftigt på sidan, att båda männen slungades i vattnet. Ett brak och fartyget var i spillror.

Stormen hven och vågorna fräste ursinnigt öfver sitt nya rof.

*
Vid nattens inbrott hade hustrun därhemma ånyo varit ute på sin utkik. Hon höll på att förgås af oro. Det tilltagande mörkret gjorde, att hon ej kunde se så tydligt, likväl tyckte hon sig skönja ett segel borta på fjärden.

»De hinna inte hem», tänkte hon. »Jag måste ro öfver till udden med en lykta, om den kan lysa dem något. Gud tröste oss för en olycka, då de äro så nära hemma.»

Hon satte en lampa i sitt fönster — det var den vanliga ledstjärnan för man och son, då de nattetid voro ute på sjön, — och tände sin lykta. Så begaf hon sig utan betänkande ned i båten och lade hastigt från land.

Van var hon vid sjön från unga år, då hon ständigt hjälpt mannen vid hans fiske, som då upptog hela hans tid. Nu hade de arbetat sig upp och nu hade han en egen liten skuta, som han seglade ved med från skärgården in till staden. Fiske var nu endast en binäring för dem.

Det var ju icke så långt öfver till udden och innanför denna hade hon bra nog lä; hon rodde

också med friska tag, medan natten föll på alltmera, rågnen piskade från sidan och sjön... ja, sjön förde henne i mörkret strax utanför udden i stället för midt på densamma.

Plötsligt känner hon något slå hårdt mot båten, hon hör slag på slag såsom af flytande stockar och plankor.

»Herre Gud, skulle de ha törnat på!» tänker hon och låter årona hvila, medan hennes bröst sammanpressas af en namnlös ångest.

Då stöter båten emot en sten, som höjer sig svart i vattenytan.

Hon hugger åter i med årona och ser ditåt. Där ligger något mörkt, som sjön just håller på att vräka ned. Det är en människa; hon mera anar än ser det till en början. Och med uppbyggande af alla krafter drar hon in den i båten.

Vid lyktans sken igenkänner hon genast den olycklige — det är hennes son. Blod flyter ur ett sår i pannan och han är medvetlös. Han hade slagit sig mot stenen, kanhända, när han föll öfverbord.

Hon rycker af sig sitt hufvudkläde och lindar det om hans panna, medan båten, som nu får gå vind för våg, drifver upp på land.

Så lägger hon honom till rätta i båten, tager lyktan och börjar söka öfverallt på stranden.

Hon ropar sin makes namn, hon jämrar sig öfverlydligt, men hennes klagan dör bort i vinden; hon ger fritt lopp åt sina tårar, som rågnen obehindradt sköljer bort från hennes skrynkliga kinder.

Mörkt är allt omkring henne, mörkt äfven inom henne. Mörker breder sig nattsvart öfver hennes ålders höst och vinter.

Intet svar får hon på sina rop, ingen mänsklig varelse kan hon håller upptäcka vid lyktans ovissa sken; ingen hjälp kan hon påkalla, ty hon bor ensam på sin holme, ensam...

*
Morgonen finner henne ännu vaken vid sonens bädd. Huru hon kommit hem och fått honom i säng, det mindes hon icke. Allt är för henne som en förfärlig dröm. Gryningens första svaga reflexer väcka henne till besinning.

Hon släcker lampan och blickar tankfullt ut genom det lilla fönstret, ut öfver fjärden som hotar att beröfva henne allt, ut öfver backen, där den kända stigen leder upp till...

Hvad! Skall hon tro sina ögon?

Där sitter någon på trappan. Han har hufvudet doldt i händerna och den senfulla gestalten skakas af våldsamma snyftningar.

Lof och pris, det är far!

Då han vaknat till sans, hade han funnit sig ligga uppvräkt på stranden. Efter ett långt fruktlost sökande därefter hade han irrat omkring i skogen mot hemmet. Men han hade icke kunnat gå in.

Hon öppnar dörran, men han tycks icke märka det. Hon hör honom sucka och klaga:

»Min son drunknad! Min egendom till spillo; mitt fartyg förstördt, min förtjänst, våra vinterförråd som vi skulle lefva af... Mörkt, mörkt blir det på gamla dar...»

Då lägger hon sakta sin hand på hans axel och ieder honom in i deras lilla hem. Han följer henne nästan utan att veta det.

Men vid åsynen af sonen, som just återkommer till sans och slår upp ögonen, brister han ut i glädjegråt.

»Tacka Gud, att ni ha räddat lifvet!» säger hustrun allvarligt.

»Ja, ja», svarar han. »Jag vill inte klaga öfver det andra, det reder sig nog... Efter mörker kommer ljus, du mor!»

D:R HARTMANS ETNOGRAFISKA SAMLINGAR.

EN STOR OCH INTRESSANT UTSTÄLLNING.

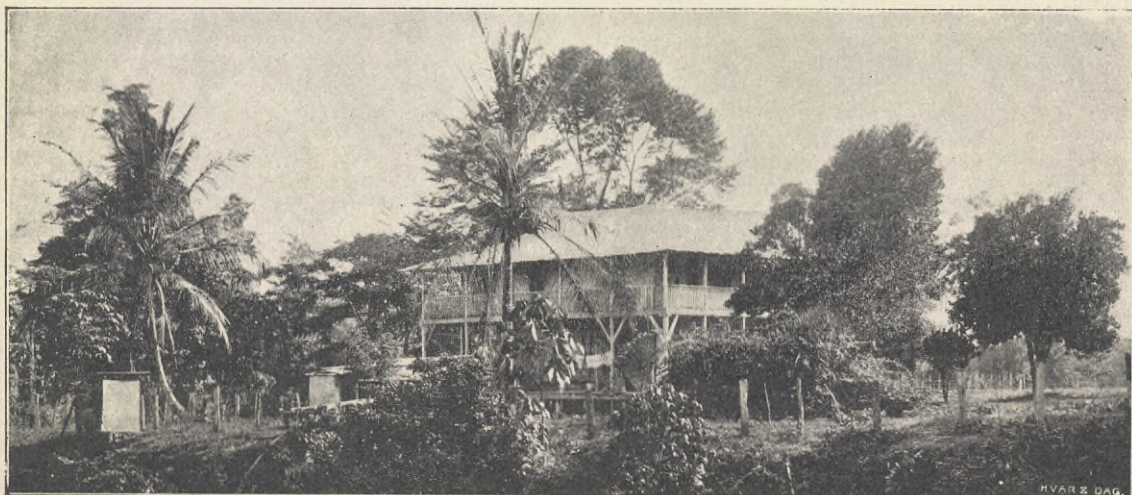
Fotografierna benäget ställda till HVAR 8 DAG'S förfogande af den framstående forskaren.



URSKOG PÅ COSTA RICA.

I hufvudstaden har i dagarne öppnats en utställning af synnerligen storartad omfattning och högt värde: expositionen af den framstående forskaren d:r C. V. Hartmans etnografiska samlingar. De

utgöra frukten af tre och ett halft års ströftåg och undersökningar i Guatemala, Costa Rica och San Salvador och vittna lika mycket om en utomordentlig flit som stor sakkunnighet och ovanligt skarp-



TYSK HACIENDA VID BANANPLANTAGE PÅ COSTA RICA'S OSTKUST.



COSTA RICA: INDIANER.

sinne. D:r Hartmans forskningsfärd har bekostats af ingenjör Ake Sjögren, hvilkens af-sikt är att öfverlämna de värdefulla samlingarne till etnografiska museum — en storartad gåfva, hvilken skulle vara desto mera välkommen, om det vore bättre ställt för våra antropologiska och etnografiska samlings inrymmande och exponerande. Innan d:r H:s samlingar nu inhysas i Riksmuseum, där en trång plats för dem anskaffats genom undanrödjande och »magasinering» af en stor mängd förut befintliga föremål, ha de därför



COSTA RICA: KAFFERENGÖRING.



COSTA RICA: ANTIKA LERKÄRL.

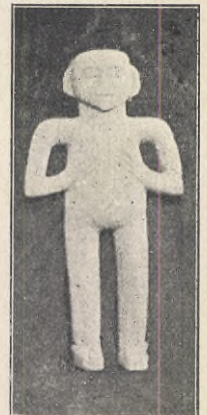
utställt till beskådande i Konstakademiens stora våning en trappa upp. I dessa rymliga och ljusa salar skola samlingarne göra sig fullt gällande och ådraga sig den uppmärksamhet de förtjäna.

* * *

Låt oss kasta en blick på det rika arkeologiska och etnografiska fynd, som d:r Hartman hemfört. D:r H. är så att säga forskare till börden — son och sonson till våra framstående botanister Hartman — och han har under sina centralamerikanska vandringar dokumenterat sig som en vetenskaplig samlare af rang. Före denna senaste färd gjorde d:r H. sig bemärkt som deltagare i C. Lumholtz' expedition i norra Mexiko.

Utställningen omfattar ej mindre än 7,000 nr, en af de största etnografiska samlingar, som någonsin hemsändts och hvilken därtill är gjord med stor urskilning och skarpblick. D:r H. har just lyckats sammanföra ett material, som präktigt belyser det mest intressanta och väsentliga af de gamla indianfolkens natur.

Det är med förvåning man iakttagert, hur denna vid tidpunkten för Amerikas upptäckande befann sig på en utomordentligt hög ståndpunkt. I lerkärlstillverkning och textilkonst såväl som i fabrikationen af diverse hushållsgeråd, vapen o. s. v. af metall, sten m. m. besutto Centralamerikas folk en högt upptrifven konstfärdighet. Deras ornamentik visar ej mindre smak än originalitet, och särskildt intressant är att i de Hartmanska samlingarna iakttaga de vackra och mer eller mindre naturtrogna djurefterbildningarna såväl i lera som i väfnadernas mönster. Af stort intresse äro äfven de i sten huggna bilderna, altaren och apparater för majs-krossning, äfvensom den rikhaltiga samlingen s. k. stolar (i den



ANTIK AFGUDABILD FRÅN COSTA RICA.

etnografiska litteraturen »Stuhle»), om hvilkas ändamål och användning man ej kommit till visshet. Bland kärnen och skälarna märkas åtskilliga, som äro förfärdigade af hufvudskallar samt ganska rikt skulpterade eller dekorerade å den kullriga sidan.

Det stora antal fotografier, som äfven utställas, vittnar bäst om att d:r Hartmans erfarenheter, såsom man kan vänta af en långvarig vistelse i ett tropiskt

land och ett intimt förhållande med dess invånare, har varit lika ovanliga som intressanta. D:r Hartman har bl. a. studerat det hittills högst ofullständigt kända Sinta-folket i Guatemala, ett folk, som nu kvarlever i några mycket fåtaliga stammar och i språkligt hänseende, skiljer sig från alla öfriga centralamerikanska o. s. v.

FRISINNADE KLUBBEN I STOCKHOLM.

Fotografier för HVAR 8 DAG af fotograf Thorncliff, Stockholm.

Klubblifvet har i hufvudstaden — fruarna må säga hvad som helst — aldrig nått någon blomstring. I jämförelse med engelska förhållanden kan det sägas, att vi icke äga något klubblif alls. Vårt utelif är förlagdt till restauranterna och kaféerna, hvilka inredts så förledande som möjligt

Men äfven i Stockholm finnas naturligtvis klubbar. Läkare, konstnärer, litteratörer, köpmän, officerare ha hvar sin klubb. Dessutom finnas åtskilliga sällskap med ett eller annat ideellt syfte och inrymmande folk med olika sysselsättningar och lifsuppgifter. Yngst bland de senare är »Fri-



FRISINNADE KLUBBEN: INTERIÖR.

för att hålla oss kvar. Dit kunna vi taga med oss våra fruar och döttrar och där kunna vi nästan leka familjelif.

I våra andra städer äro visserligen kaféerna i allmänhet fridlysta för damerna, liksom för skolgudomen, och ansedda för ganska syndiga nästen. Men på restauranterna kunna äfven damerna i hvarje fall på resande fot och i målsmans närvaro visa sig utan att choquera. Syndastämpeln — som förunderligt nog på samma gång är en tråkighetsstämpel — på kafélifvet gör, att kafégästerna i landsortsstäderna äro tämligen glesa. De, som ha råd och lust för utelif, slå sig därför där gärna ihop i klubbar.

sinnade klubben», som stiftades förliden vinter med ändamål att »sammanföra personer af frisinnad politisk åskådning till sällskapligt umgänge och arbete för frisinnade idéers förverkligande». Aktuella frågor af politisk eller annan kulturell innebörd ha upptagits till dryftning och intresserade ur andra politiska läger ha inbjudits att deltaga. För att emellertid det »sällskapliga umgänget» skulle kunna bli af någon större betydelse än diskussionsaftnarnas »nachspiel» ensamma beslöt klubben att skaffa sig egen lokal. Denna, som öppnades i somras i det till Grand Hotell hörande Bolinderska huset, skiljer sig så till vida förmånligt från flertalet öfriga klubblokaler, att



FRISINNADE KLUBBEN: AFTONSAMKVVAM.

Namnen å de för tillfället närvarande medlemmarne äro från vänster räknadt: d:r Raphael (i gungstolen), Not. Publ. Fürstenberg, d:r Hammar, häradsköfd. Huselius, pastor Björck, artisten Pauli, bokfört. C. O. Bonnier, d:r Laurin, artisten R. Bergh, professor Bendixson (i länstolen).

den inredts med en stilfull enkelhet, som skänker sinnet konstnärliga intryck. Det är den modärna, från de gamla stilarna så vidt möjligt frigjorda möbelarkitekturens och rumsutstyrelsens sträfvan-

den, som här med arkitekterna E. C. Westmans och R. Östbergs goda smak fått uttryck i de i rött och grönt hållna möblerna och väggarna.

»CITY VOLUNTEERS'» HEMKOMST TILL LONDON.

Korrespondens till HVAR 8 DAG.

Man har ganska allmänt den föreställningen, att engelsmännen, de stela, kalla engelsmännen, icke äro mäktiga af entusiasm, icke låta sig medryckas af känslorna.

Den som i London varit med om någonting sådant som drottning Viktorias regeringsjubileum, en jubeldag efter den Sydafrikaseger eller nu senast de från Afrika återvändande Cityfrivilliges intåg — hvarifrån bilden å andra sidan är tagen — han vet annat. Han vet att Londons folkmassor äro underkastade samma »massornas psykiska lagar» som folkmassor öfverallt annorstädes, han har sett hur en sporadiskt förekommande entusiasm bland massan genom reflex och suggestion växer och vidgar sig som på det lugna vattnet vågorna när ett föremål släppes ned deri, för att slutligen insvepa massornas hela oformliga varelse i ett jubelrus, som närmar sig vansinnets omedvetenhet. Då äro engelsmännen som alla andra, blott kanske något våldsammare i sina jubelyttringar än många andra folk.

Cityfrivilliges intåg var en första rangs fäst dag i London. Skulle man icke liksom en gång Roms

befolkning mottaga segrarne, dessa bokhållare, kontorister och hvad allt de voro innan de i fjor, när det britiska jätteriket syntes darra för de små boerfolken, kastade penna och böcker och gingo till fosterlandets försvar!

Hela den långa vägen från Paddingtons station genom Londons förnämsta gator, som de frivillige framtagade, var så packad af folk, att ehuru en trupp poliser till häst, ordnade i svinfylking, på snöplogsvis plöjde väg för de frivilliga, måste dessa på sina ställen tränga sig fram i gåsmarsch och nyttja geväret för att komma igenom. Polisen och den till 20,000 uppgående milisen kunde icke behärska folkmassorna. Som vanligt vid dylika tillfällen i London, voro en mängd berusade personer med för att bidraga till oordningen. Ställningen belyses bäst däraf, att lordmayorn, som skulle mött »hjältarne» vid Citys gräns, vid triumfporten, och där hälsa dem med ett tal måste afstå härifrån — enär polisen icke kunde bana väg för honom dit.

I det vilda fästjublets buller genomtonade nöd-ropen från kvinnor och barn, som kländes och nedtrampades i den med naturkrafternas hänsyns-

löshet framträngande folkmassan. Omkring 2,000 olycksfall bland folkmassan behandlades af de talrika ambulanserna och 13 människolif, såvidt man kunnat konstatera, gingo förlorade ute bland folket på gatan, 13 människooffer på triumfatorernas altare. Ett af de underligaste af dessa olycksfall var att en herre som stod ute på en fönstergesims i tredje våningen för att skåda på tåget lutade sig för långt fram. Han förlorade balansen och föll ner på gatan, där han i fallet slog ihjäl en kvinna och svårt sårade en annan, medan han själf oskadd gick därifrån.

Cityfrivillige själfva hade icke förlorat så många under de farliga striderna mot boerna. 1800 starka tågade de ut; 1200 återvände nu. Af de felande 600 hafva dock blott ett 50-tal stupat; ett 50-tal hafva kommit hem som invalider, en del andra ligga ännu sjuka i Sydafrika och de öfriga hafva tagit anställning där nere.

Hur annorlunda sågo dessa Londonbor icke ut nu då de återkommo, än i fjol då de foro. Då bleka, bärande storstadens tvinprägel öfver sig: nu bruna och bra af sol, frisk luft och motion.



CITY VOLUNTEERS, HEMKOMST TILL LONDON.

TVÅ VIOLINKVARTETTER.

EN VÄRLDSBERÖMD OCH »VÅR EGEN».



Prof. Joachim.

JOACHIMS KVARTETT.

Det existerar väl knappast öfverhufvud taget en mera intensiv dyrkare af en konstform i allmänhet än en verklig kvartettspelare. Han må nu vara amatör eller yrkesmusiker: han går dock helt och hållet upp i sin sak, och tränger man honom närmare in på lifvet, får man snart klart för sig, att kvartetten är i alla fall det allena saliggörande — gubbevars: de andra formerna ha ju ock sitt värde — men kvartetten, det är ändå kvartetten och kvartetten en gång till...

Och på sätt och vis får ju medges, att han har rätt.

Violinkvartetten ställer såväl på kompositör som exekutörer de största individuella fordringar. Det är här icke frågan om

någon massverkan, utan det är det personliga hos såväl kompositören som de utförande, som här spelar »första fiolen»: pregnansen, rytmen, soigneringen, finessen — allt detta med bibehållande af stilen och helhetsintrycket: detta är violinkvartettens väsende och hvad den fordrar af sina utöfvare.

Kompositören måste fullständigt behärska alla teknikens irrgångar — det minsta missgrepp härutinnan ger sig genast tillkänna med en pinsam tydlighet — och då som sagdt de yttre uttrycksmedlen äro jämförelsevis små — jag tänker här uteslutande på violinkvartetten — fordras därjämte såväl ofantlig uppfinningsrikhet beträffande det melodiska och dess



Sandqvist.

Tor Aulin.

Vilhelm Stenhammar.

Bergström.

Lindhe.

AULINSKA KVARTETTEN.

tematiska genomföring som ock en intensiv känsla för och kännedom om de fyra stråkinstrumentens klangverknningar, för att det hela ens skall bli njutbart och acceptabelt.

Och dock, hvilka grandiosa verk ha ej frambragts på detta område! I sanning, då man hör en Beethovens senare kvartetter — exempelvis de i cissmoll och ess- — eller en Brahms' djupgående skapelser, måste man häpna öfver hvad det musikaliska snillet med dessa till dömes så enkla medel kunnat åstadkomma!

Det är ju därför både ursäktligt och naturligt, att idkarne af en musikgenre, som själf nått så högt och som ställer så stora fordringar på sina exekutörers krafter, måste omfatta sin sak med både allvar och entusiasm, och man må väl därför också ursäktas dem, om de en smula »se ned» på det, som »utom dem är»!

* * *

... »Det är det lif, som man helgat en konst
Och funnits trogen därvid,
Som man helgat helt och ej till en del,
Som Joachim just med sitt spel,
Som störst den prisade hjältens död,

Att döda och dö ej besjung.
Ej furstens konst att kufva ett folk,
Ej folkets att störta sin kung,
Men den, som för oss från jorden till
Fullkomligheternas land
Med fyra strängar som medel blott
Och stråken i öfvad hand,
Ty våra synder, sorger och fel
Vi glömma vid Joachim och hans spel!»

Så skrifer en af våra främste diktare och konstnärer till Joachim.

Och hvad som gäller om mästaren själf, gäller naturligtvis äfven om den berömda kvartett, han som medelpunkt samlat kring sig i den stora musikmetropolen Berlin, där han f. n. bekläder den

mest framskjutna ställning som professor vid och direktör för den musikaliska högskolan. Samtliga medlemmarna af den Joachimiska kvartetten äro för öfrigt professorer och filosofie hedersdoktorer.

De äro — utom den ledande mästaren, vår tids erkändt främste tolkare af klassisk violinnmusik, *Joseph Joachim* själf — böhmaren *Karl Halir* — äfven han en europeisk celebritet — f. 1859, *Emanuel Wirth*, f. 1842, likaledes i Böhmen, samt cellisten *Robert Hausmann*, f. 1852.

Den världsberömda kvartetten gästar om någon vecka vårt land, då det lyckats musikföreningen i Göteborg att förmå dess medlemmar att utfylla programmet å den första kammarmusiksoirén för denna säsong.

* * *

Det torde för våra musikälskande landsmän vara af intresse att, då vi nu bringa bilderna af den Joachimiska kvartetten, äfven se de män, som inom vårt land, enkannerligen i hufvudstaden, under en följd af år fört kvartettspelets runor med den äran. Det är den *Aulinska kvartetten*, hvars medlemmar vi — naturligtvis *sans comparaison* — här återgifva jämte dess geniale pianist, kompositören *Wilhelm Stenhammar*. Kvartetten består nu, utom af konsertmästare *Tor Aulin*, och sedan hr *Berndt Carlson* lämnat densamma, af hofkapellisterna *Chr. Sandqvist*, *Axel Bergström* och *Lindhe*, hvilken sistnämnde nyligen vid kvartettens första soiré i Stockholm dokumenterade sig som en habil och säker kvartettcellist. Den Aulinska kvartetten har blott vackra och goda traditioner att se tillbaka på och är värd det varmaste erkännande, för hvad den gjort inom vårt land för uppärbetandet af den konstform, hvaråt den så framgångsrikt ägnat sin verksamhet och sina krafter.

T. v. T.

ETT FINSKT KONSTNÄRSPAR.

Vårt land gästas för närvarande af ett finskt konstnärspär, som i sitt hemland åtnjuter en vacker och växande popularitet: kompositören och ackompanjatören *Karl Flodin* och hans fru, sångerskan *Adée Leander Flodin*. Dr. Karl Flodin har utom sin pu-



blicistiska verksamhet, särskildt som musikkritiker i den numera indragna Helsingfors-tidningen »Nya Pressen», hunnit med en ganska rikhaltig alstring som kompositör.

Han har utgifvit solosånger och duetter i samlingen »Det sjungande Finland»; »Rose-Marie» (till text af Topelius), »Våren», cortège för piano; »Solidude», »I sommarnatt», »Fleurs d'album» samt sån-

ger, körkompositioner och pianostycken i en mängd tillfällighetspublikationer. Bland hans kompositioner märkas för öfrigt: »I skären», cykel för manskör, »Helena», »Luca Signorelli», »Min hjärtanskjær», »Mållied» m. fl.

Fru Leander-Flodin är dotter till i fjol aflidne kapellmästaren vid Finska gardets musikkår A. F. Leander.

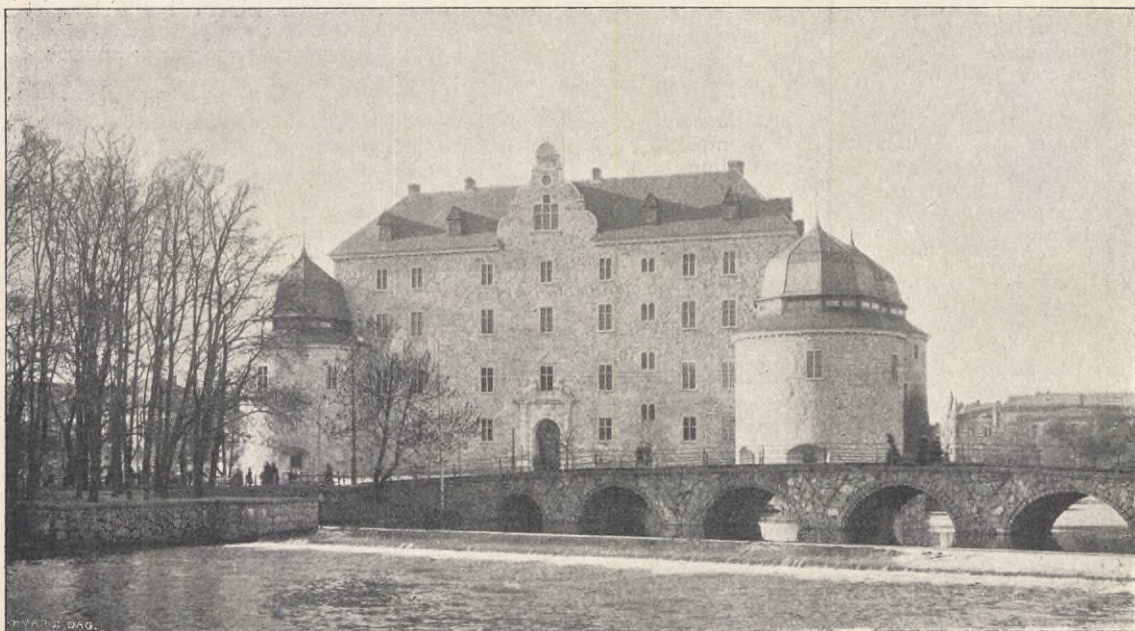
Adée Leander-Flodins stämma är en hög sopran. Sångerskans egentliga fack är kolo-



raturen och den lyriska romansgenren. Hennes tacksammaste roller äro Lakmé, Mireille, Rosina i »Barberaren», Mignon, Marie i »Regementets dotter» m. fl.

DET NYRESTAURERADE ÖREBRO SLOTT.

Fotografi för HVAR 8 DAG af fotograf Hakelien, Örebro.



Det fanns en tid — visst icke urminnes — då man med en förunderlig brist på pietet och eftertanke lät många af våra stora historiska minnesmärken täras af tidens tand, utan att det gjordes minsta försök att häjda dess glupska framfart. Tvärtom underlättade man förfallet genom att t. ex. använda slottsgemaken till — brännvinsbrännerier o. s. v.

Denna tid är förbi, lät oss hoppas för all tid. Den ena efter den andra af de ärevördiga stolta borgarna ha iståndsatts — nu senast står det från Engelbrekts och Gustaf Wasas dagar på minnen rika Örebro slott färdigt efter en, å initiativ af landshöfding Svedelius företagen, omfattande restaurering i s. k. Wasastil.

Staden Örebros historia sammanfaller till stor del med slottets. Staden finnes omnämd redan på 1100-talet. Vid det gamla Eyresund (Eyr = ör, stenör, grus o. d.) slogs en bro öfver ån, där en stråkväg framgick — Eyrebro, år 1200 Örebro och slutligen Örebro.

Slottet är beläget midt i staden på en holme i Svartån. Bygdt, eller sannolikare blott iståndsatt af Birger Jarl fick »Örebro hus» sin egentliga ryktbarhet under unionstiden, från Engelbrekts, Sturarnas och Gustaf Wasas strider mot danskt öfvervälde eller mot de högadliga herrarnes alltför stora makt. År 1522 intogs det af Gustaf Wasa, som då lät nedrifva detsamma men snart gaf befallning om dess återuppförande. Detta synes emellertid först ha blifvit fullbordadt under Carl XI:s tid. Det tillhörde sedan, som bekant, härtig Carl Philips härtigdöme. Dels i staden, dels på slottet ha en mängd herredagar, möten och riksdagar hållits. Vi erinra blott om de viktigaste: 1529 och 1537 års prästmöten (det senare »Örebro concilium»), båda mest afgörande för reformationens seger; 1540 års riksdag, då kronan blef ärftlig inom Gustaf I:s ätt; år 1617, då en riksdagsordning, jämte religionsstadga och handelsordning här utfärdades. Efter denna tid hölls ingen riksdag förrän 1810, då vår nu regerande dynasti kallades till tronföljden.

MARKIS DON FRANCESCO DE SOUZA.



När dessa rader läsas, har den berömde portugisiske barytonisten hunnit så långt på sin skandinaviska tourné, att någon presentation af honom knappast är af nöden.

Den portugisiske »Lunkan» har då med sin väldiga röst och sin lika väldiga gestalt hunnit trygga sin popularitet bland den svenska allmänheten.



Vid märkena å illustrationen funnos liken af tre af de innebrända:
+ äldsta dottern, □ modern, O husägaren.

DEN HEMSKA ELDS- VÅDAN I KALMAR.

Amatörfotografi af hr Chr. Ohlsson.

I omedelbar närhet af det gamla minnesrika Kalmar slott ligger en af samhällets äldsta stadsdelar, den s. k. Gamla staden. Gatorna äro smala och krokiga och ännu finnes godt om små låga trähus af ansenlig ålder.

Den 1 dennes på aftonen timade här ute en eldsolycka, hvilken trots sin obetydliga omfattning kostade ej mindre än fyra personers lif. Vid 9-tiden på aftonen varsnades elden i n:o 3 Kungsgatan. En timma därefter var huset nedbrunnet och elden begränsad, men snart spordes att fyra människor omkommit i lågorna: husets 73-åriga ägare, hos hvilken elden tros ha uppstått, samt en 30-årig kvinna som dog hjältedöden för sina barn. Hon hade räddat ett af dem och det var under de förtviflade försöken att bringa sina två andra små i säkerhet som alla tre öfverväldigades af det hemska elementet. En så ohygglig händelse har icke i mannaminne inträffat i Kalmar och förstämningen i samhället efter densamma var också allmän.

Att elden i den farliga omgifningen ej fick större omfång, härför har man att tacka främst den nya vattenledningen, som nu för första gången användes för eldsläckning och det med en effekt som var storartad. Den gjorde att släckningen blef synnerligen vacker.

GUSTAF ADOLFS DAGEN I GÖTEBORG.

Ännu tyckes ej Strindberg med sin karikatyr öfver Gustaf Adolf ha kunnat hämma den nationalentusiasm för vår hjältekung, som bl. annat ger sig uttryck öfver hela landet på denna minnesdag.

Nedanstående fotografi är tagen sislidne 6 november just då skolungdomen i »Gustaf Adolfs stad» med sina fanor defilerar förbi statyn under regementsmusikens toner.



Amatörfoto. A. Sandberg, Göteborg.

MISS CATHERWRIGHT'S SAMLAREVURM.

AF RICHARD HARDING DAVIS. Förf. till »Frangång». Öfversättning för HVAR 8 DAG.

»Den här medaljen låg i hans kassaskåp när han bodde på Trettiofemte gatan och ett inbrott gjordes hos honom. Tjufvarne togo medaljen på samma gång som det andra silfret och pantsatte det hela, förmodar jag. Mr Lockwood skulle ha gifvit mer för den än någon annan kund haft råd att betala.»

Mr Latimer gjorde ett ögonblicks paus och fortsatte sedan brådsäkande:

»Henry Burgoyne är domaren Burgoyne — åh, ni gissade inte det? Jo, mr Lockwood och han voro vänner som pojkar. De gingo tillsammans i skolan i Westchester county. De bodde tillsammans när de studerade juridik och började praktisera i Tuckahoe som kompanjoner, men det blef ingenting vidare af, så att de reste hit till Newyork och började studera igen hos Fuller & Mowbray. Det var under deras skoltid som de läto göra de här medaljerna. Den här hade en make, som ni förstår. Den hade domaren Burgoyne. Well, de fortsatte att bo och arbeta tillsammans. Båda voro föräldralösa och hade endast sig själfva att lita till. Det starkaste vänskapsband fäste dem vid hvarandra. De kände ingen i Newyork och tillbragte alltid sin ledighet tillsammans. De hade det ganska knappt, men de voro mycket ärelystna.

»Well, de förtjänade pengar och började få beaktenskaper och så blefvo de förestälda för en viss ung dam. De tycktes båda hålla af henne — det gjorde för resten hälften af Newyorks herrar, har jag hört. Hon var den regerande drottningen i skönhetsens rike och hade en mängd beundrare, men ingen visade hon någon särskild ynnest. Men alltid trodde någon för en tid af ett eller annat skäl att *han* var den särskildt gynnade. Mr Lockwood har aldrig talat om den saken med mig. Men de blefvo båda djupt förälskade i henne och hvardera ansåg den andres beteende mindre lojalt och så kommo de i gräl, och ehuru kvinnan ifråga gifte sig så skildes de åt. Det var bådas stora passion och båda voro stolta och hvardera ansåg den andre ha orätt och därför ha de lefvat åtskilda ända sedan dess. Och — ja, jag tror att det är hela historien.»

Miss Catherwaight hade stilla hört på med den ena behandskade handen fast slutet om den andra.

»Verkligen, mr Latimer, verkligen», började hon med darrande röst, »skäms jag förfärligt. Jag tycker mig ha brutalt rusat in dit änglar äro rädda att sätta sin fot. Jag skulle inte vilja träffa mr Lockwood *nu* för allt i världen. Naturligtvis hade jag kunnat förstå att det var en kvinna med i saken. Men jag förmodar att jag måste lämna ifrån mig min medalj. Jag skulle aldrig kunna tala om dess historia, eller hur?»

»Nej», svarade unge Latimer torrt, »jag skulle aldrig göra det, om jag vore i ert ställe.»

Någonting i hans ton kom henne att förändra det nonchalanta sätt på hvilket hon börjat tala och hon reste sig upp för att gå. Men hon misstänkte, när hon sade adjö, att det var mycket som han icke talat om.

»Jag undrar, hvem den kvinnan var?» mumlade hon i det hon steg upp i sin vagn och sade »Hem!» till betjänten. Hon funderade öfver saken hela eftermiddagen. Än ångrade hon att hon lämnat ifrån sig medaljen, än rodnade hon vid tanken på att hon låtit sin samlarevurm föra henne i så intim beröring med en annans historia.

Hon beslöt till slut att fråga sin far om saken.

(Forts. och slut från n:o 7).

Han borde ju känna till den, eftersom han och mr Lockwood voro jämnåriga. Men därpå fattade hon ett beslut att icke säga någonting alls, ty mr Catherwaight tyckte icke om hennes samling af vanhedrade hedersbetygelser och hon hade ingen lust att ytterligare framkalla hans ogillande genom att omtala eftermiddagens äfventyr. Hon satt mer än vanligt tyst under middagen och lät sin far smälta den i biblioteket, utan att störa honom med frågor eller bekännelser.

De hade suttit där en stund, när betjänten kom in med ett kort, som han räckte till mr Catherwaight. Mr Catherwaight fick upp sin pincenez och läste högt: »Mr Lewis L. Lockwood! Hvad nu!» utbrast han, »hvad kan mr Lockwood ha för ärende till mig?» Miss Catherwaight räckte ut handen efter kortet i det hon lät höra ett kort, nervöst skratt.

»Åh, det är mig han vill träffa. Det är jag säker på. Jag var inne på hans byrå idag, ser du, pappa, för att lämna honom ett souvenir som jag hittat i en kuriositetsaffär. Det var någonting med hans namn på som blifvit honom fränstulet och sedan pantsatt. Bara en bagatell. Du behöver inte gå ner, kära pappa. Jag skall taga emot honom.»

Mr Catherwaight var inte vidare intresserad. Han tyckte inte om att få sin eftermiddagslur störd och han lutade sig tillbaka i stolen igen.

»Jag tror knappt att han skulle ha kommit för att träffa mig», mumlade han dåsig, »ehuru jag brukade träffa Lewis L. Lockwood mer än tillräckligt en gång i världen, mitt kära barn», tillade han med ett leende, och öppnade ögonen samt nickade innan han slöt dem igen. »Det var innan din mor och jag voro förlovade och folk sade värligen att unge Lockwood's utsikter på den tiden voro lika goda som mina. Men det voro de inte, som synes. Han var emellertid mycket uppmärksam mot henne, *mycket* uppmärksam.»

Miss Catherwaight stannade bestört och orörlig vid dörren.

»Uppmärksam — mot hvem?» frågade hon brådsäkande och mycket lågmäldt. »Mot min mor?»

Mr Catherwaight täcktes inte öppna ögonen den gången, utan ruskade på hufvudet som tecken till att han ville vara i fred.

»Mot din mor, naturligtvis, mitt barn», svarade han, »om hvem tror du jag annars talade?»

Miss Catherwaight gick långsamt ned för trappan till salongen. Det var något henne motbjudande, något som icke syntes henne alldeles oförtjänt af tadel, att en kvinna låter två män bli osams om henne, af hvilkendera ingen är hennes man. Och dock måste denna unga dam, om hvilken Latimer talat, vara hennes mor, som naturligtvis icke kunde handla orätt.

Hon var mycket sorgsen till mods. Det föreföll henne nu vara mycket ledsamt att dessa två, som en gång voro så goda vänner, skulle bo i samma stad och träffas på ställen där de måste träffas, utan att känna hvarandra. Hon framdrog som ursäkt att hennes mor måste ha varit mycket ung när det hände, annars skulle hon nog ha fört två sådana män tillsammans igen. Hennes mor kunde ej ha vetat af saken. Ty hon kände säkert att om hon själf haft kunskap om en sådan olycka, så skulle hon ha gjort någonting eller sagt någonting för att ställa saken till rätta. Och hon var inte hälften så god kvinna som hennes mor varit, det var hon säker på.

Det var någonting mycket behagligt hos den gamle herre som kom emot henne för att hälsa, när

hon steg in i salongen, någonting sirligt af den gamla skolan, hvilken hon tyckte det var så tråkigt att höra talas om, men af hvilken hon endast önskade att hon kunde funnit mera hos de män som hon träffade. Unge mr Latimer hade följt med mr Lockwood, men han var belåten med att få ställa sig i bakgrunden. Mr Lockwood förklarade, att han kommit för att tacka henne för det hon återlämnat medaljen. Han höll den i handen och vidrörde den sakta, nästan smekande, med fingerspetsarne.

»Jag känner er far mycket väl», sade juristen, »och jag har en gång haft äran vara en af er mors ungdomsvänner. Det var innan hon gifte sig, för många år sedan.»

Han tystnade och betraktade flickan allvarsamt med ömhet i blicken.

»Ni förlåter säkert en gammal man, gammal nog att vara er far, om han säger», fortsatte han, »att ni är mycket lik er mor, min kära unga dam, mycket lik henne. Er mor var mycket vänlig mot mig, men jag fruktar att jag missbrukade hennes vänlighet genom att missförstå den. Det uppstod flere missförstånd, och jag var stolt och min vän var stolt och så fortsatte missförståndet tills det nu blifvit ohjälpligt.»

Det såg ut, som om han glömt hennes närvaro och talade mera för sig själf än till henne, när han stod där och betraktade medaljen som han höll i handen. Det var mycket uppmärksamt handlat att gifva mig den här», fortsatte han, »det var mycket vänligt af er. Men jag vet inte hvarför jag skulle behålla den nu, fast jag blef mycket ledsen när jag förlorade den. Men nu är den blott en påminnelse om en tid som är förbi och ligger gömd, men som var mycket, mycket ljuf för mig. Kanske jag borde tala om för er att det kom ett missförstånd mellan mig och den vän som jag fått den af och sedan dess ha vi aldrig träffat hvarandra. Vi känna ej längre hvarandra. Men jag har alltid följt hans lif som domare och lagkarl och för hans egen skull respekterat honom som en man. Jag kan inte säga — jag vet ingenting om hans känslor gentemot mig.»

Den gamle lagkarlen vände om medaljen och betraktade den allvarligt.

Nu kunde inte miss Catherwaight stå ut längre.

»Mr Lockwood», utbrast hon, »mr Latimer har talat om för mig hvarför ni och er vän skiljdes åt, och jag kan inte uthärda tanken på att det var hon — min mor — som skulle ha varit orsaken. Hon kan ej ha förstått saken. Hon måste varit alldeles okunnig om hvad hon vållat två män, som voro så goda vänner till henne och sins emellan. Det förefaller mig, som om mitt fynd af det där myntet är mer än ett sammanträffande. Jag anser i hvarje fall att det är dottrens plikt att hjälpa till att godtgöra det onda, till hvilket modern sig ovetande gjort sig skyldig. Behåll medaljen och gif mig den ej tillbaka, ty jag är säker på att er vän har behållit sin och jag är ock öfvertygad om att han i sitt innersta ännu är er vän. Tro inte att jag står här och pratar tanklöst, men jag tycker att det är så ondt om vänner — goda, sanna vänner — att man inte kan låta två gå sin väg utan att säga ett ord, som kan föra dem åter till hvarandra. Men churu jag bara är en flicka, och i en del folks ögon en mycket ytlig och känslolös flicka, känner jag detta djupt, och jag önskar ingenting högre än att kunna återföra er vän till er liksom jag kunde skaffa det här minnet tillbaka.»

»Det är många år sedan Henry Burgoyne och

jag träffades», sade den gamle mannen långsamt, »och det vore alldeles orimligt att tänka sig att han ännu bär kvar i sinnet något af den där pojaktiga vänskapen som en gång rådde emellan oss. Jag vill ändå behålla den här, om ni tillåter, och jag tackar er, min kära unga fröken, för hvad ni sagt. Jag tackar er ur djupet af mitt hjärta. Ni är lika god och vänlig som er mor och, tro mig, det är det vackraste jag kan säga er.»

Han steg långsamt upp och gjorde en rörelse, som om han ämnade lämna rummet. Därpå skyndade han i väg med en gest som tydde på ett hastigt fattadt beslut.

»Jag tror», sade han, »att jag går hem till Henry Burgoyne genast i kväll. Jag vill handla enligt ert förslag. Jag vill se om detta inte varit ett långt, onyttigt misstag. Om mitt besök skall blifva fruktlöst, skall jag sända er det här myntet att öka er samling af vanhedrade hederstecken med, men om det skulle utfalla som jag hoppas, kommer det att bli ert verk, miss Catherwaight, och två gamla män skola få mycket att tacka er för. God afton», sade han med en bugning och tryckte hennes hand, »och — Gud välsigne er!»

Hans ord hade framkallat en lätt rodnad på miss Catherwights kinder och hon satt med blicken fäst på golfvet ett ögonblick efter sedan dörren stängts efter mr Lockwood.

Unge mr Latimer hade nu mycket svårt att i den unga damen med de rodnande kinderna och darrande ögonhåren igenkänna den kalla själfmedvetna societetskvinna, hvilken han förut känt.

»Ni har handlat mycket vackert, om ni tillåter mig att säga det», började han sakta. »Jag hoppas att ni har rätt i hvad ni sade och att mr Lockwood icke blir mottagen med afslag eller ovilja.» »Ja», fortsatte han lifligare, »jag har sett honom taga fram sin bössa nu hvarje vår och hvarje höst under de senaste tio åren och rensa och polera den och tala om hvilka mästertyttar han och Henry, som han kallar honom, voro i ungdomen. Och därpå brukade han säga att han skulle taga sig ledigt och göra en liten jakttripp. Men han for aldrig. Han lade bössan tillbaka i sitt fodral igen och satt sedan i flere dagar och drömde i sitt bibliotek.»

»Ni skall låta mig veta, inte sannt, genast, i kväll till och med, om han lyckas eller inte?» frågade miss Catherwaight. »Ni förstår hvarför jag är så djupt intresserad. Jag förstår nu hvarför ni sade att jag aldrig skulle berättat den medaljens historia. Men när allt kommer omkring torde det vara den vackraste historia, den enda vackra historia jag har att tala om.»

Mr Lockwood hade inte kommit tillbaka än, när unge Latimer anlände till deras gemensamma hem. Han visste inte hvad slutsats han skulle draga däraf, utan beslöt, att sitta uppe och vänta, och satte sig rökande framför brasan.

Han behöfde inte vänta länge. Snart hörde han mr Lockwood nalkas biblioteket och i nästa ögonblick stod mr Lockwood i dörren med höguret hufvud och gladt leende ögon.

Det var någonting i hans steg som icke ynts förut, något lätt och spänstigt, och han såg tio år yngre ut. Han gick tvärs öfver rummet till sitt skrifbord utan att tala och började röra bland papperen. Därpå stängde han igen pulpeten och såg upp med ett leende.

»Jag får bedja dig sköta affärerna på byrån en liten tid», sade han, »domaren Burgoyne och jag fara till Maryland på några dagar för att jaga.»

VECKANS PORTRÄTT-GALLERI



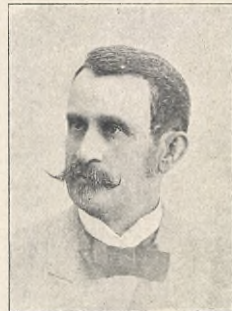
J. AMILON.

NYVALDA RIKSDAGSMÄN II.

Vid de i höstas företagna valen till Första kammaren valdes godsägaren *J. Amilon* å Eferöd af Kristianstads län. Den andre af landstinget nyvalde var frh. L. G. de Geer, hvars porträtt vi förut återgifvit.

ETT TIDNINGSJUBILEUM.

För några dagar sedan firade en af Skånes första dagliga tidningar, *Skånska Aftonbladet*, sin 20-åriga tillvaro. Vid detta tillfälle blef äfven tidningens redaktör hr *Simon Broomé* föremål för lifliga och hjärtliga hyllningar af sin stora vänkrets såväl inom som utom prässen. Och detta med rätta! Redaktör Broomé är icke blott tidningens skapare utan han har under de gångna 20 åren med skicklighet och intelligens fört *Skånska Aftonbladet* framåt till den ansedda plats, det intager inom prässen.

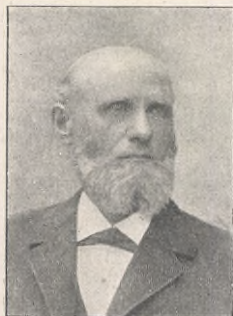


S. BROOMÉ.

FÖDELSEDAGAR.

Den 6 november fyllde direktören vid Riksbankens afdelningsskontor i Göteborg *Gustaf Adolf Bagger* 60 år.

Dir. Bagger, som sedan 1867 varit i riksbankens tjänst, står ännu i sin fullaste verksamhetskraft, hvilket icke minst bevisas af det märkliga faktum att den dugande bankmannen under hela sin tjänstetid icke varit borta från sin plats en enda dag, oafsedt naturligtvis semestern. På födelsedagen fick den afhållne chefen mottaga uppvaktning och hjärtlig lyckönskan af samtliga tjänstemännen vid kontoret.



G. A. BAGGER.

UTNÄMNING.

Den 1 nov. utnämdes till trafikinspektör vid femte trafiksektionen af Statens järnvägar, med hufvudstation i Örebro, hr *C. G. Johansson*. För den omtyckte tjänstemannen gaf ett stort antal kolleger i Stockholm afskedsfäst den 3 ds. Fästtalet hölls af öfverdirektör Hahr, som framhöll hr J:s stora plikttröhet och arbetsduglighet under en nu 27-årig tjänst.



C. G. JOHANSSON.

DÖDSFALL.

Lektorn vid K. Sjökrigsskolan *Carl Nils Holmgren* afled efter en längre sjukdom den 29 oktober. Student i Upsala 1859 och fil. kand. 1872 vann H. samma år anställning som lärare i tyska språket vid k. sjökrigsskolan samt utnämndes 1879 till lektor i nämnda språk. Lektor H. var en kunskapsrik, duglig, skicklig och afhållen lärare. De närmastes sorg delas af många kamrater, lärjungar och vänner.



C. N. HOLMGREN.

F. stadskassören disponenten vid Sköfde utskänkningsbolag *Clas Wilhelm Tengstrand* lade sitt huvud till ro den 3 sistlidne november.

T. var född 1819 i Ransbergs prästgård. Efter att ha varit mönsterskrifvare vid Skaraborgs regemente och sedan egnat sig åt landbruk flyttade T. år 1867 som stadskassör till Sköfde. Han var äfven i många år kyrkovård och kyrkokassör, sekreterare i drätselkammaren och kamrer vid badanstalten. I slutet af 1870-talet blef T. disponent för Sköfde nya utskänkningsbolag. T. var en redlig och flärdfri man, som bäst trufdes i sin familj och i slutet lag af några vänner.



C. W. TENGSTRAND.

Den 4 ds afled i hufvudstaden f. advokatfiskalen *Gustaf Ferdinand Hörstadius* i den höga åldern af 88 år.

H., som 1840 blef t. f. kopist i justitierevisionsexpeditionen, avancerade sedermera till advokatfiskal. Under många år dref Hörstadius å sina egendommar vidtomfattande jordbruk. Å Tyresö har han restaurerat slottet efter slottsarkitekten Söderlunds ritning. Detta gods sålde H. i början af 1890-talet till päfl. kammarherren markis C. Lagergren. H. efterlämnar minnet af en redbar och verksam man, hvilken var ärad af alla som lärde känna honom.



G. F. HÖRSTADIUS.

I en ålder af nära 66 år afled i Örebro den 7 ds handl. *Gustaf Alfred Forsberg*, en af stadens mera bekanta affärsmän. Efter sitt utträde 1893 ur Hagendahlska specerifirman egnade F. sig åt brandförsäkringsaffärer som ombud för »Städernas allmänna». T:s duglighet togs och i anspråk för arbete i stadens banker och pänninginrättningar.

Många sörja den vänlige, godlynte och allmänt afhållne mannens bortgång.



G. A. FORSBERG.

»HVITA HUSET» I WASHINGTON.

MED ANLEDNING AF PRESIDENTVALET.



FÖRENTA STATERNAS PRESIDENT-RESIDENS.

Den »silfvertungade» Bryan har misslyckats i sitt försök att förmå amerikanerne att uppsäga president Mac Kinley till afflyttning från »Hvita Huset», där han som världens mäktigaste republikanske statschef suttit i fyra år. Folket har talat och Mac Kinley stannar ännu fyra år. »Hvita Huset», som i år kunnat fira sitt 100-års jubileum — det uppfördes år 1800 — skall under en ny »regerings»-period inom sina murar hysa detta presidentpar, hvilket blifvit så populärt inom hela unionen.

President Mac Kinley för ett mycket borgerligt och husligt lif så långt hans representationsplikter tillåta honom vistas *at home*. Hans ädla maka är som bekant af lamhet hindrad att göra »les honneurs» så som hon skulle vilja. Ida Saxton — så är hennes flicknamn — ansågs som ett mycket godt parti på den tid, då ännu mr Mac Kinley var en ung advokat utan pengar eller rykte. Det blef ett giftermål af kärlek. »Hvita huset» har ej heller skådat två hvarandra mera tillgifna makar.

PRESIDENT CARNOTS MINNESVÅRD I LYON.

Den 24 juni 1894 föll Sadi Carnot, franska republikens president, för den italienske anarkisten Caserios dolk. Detta var början till den rad af upprörande anarkismord, hvilken sedan dess föreligger . . .

Mordet på presidenten ägde, som bekant, rum i Lyon, och det är därför endast naturligt att denna stad velat resa ett minnesmärke till hägkomst af den afhållne statschefen. Flere franska städer ha för öfrigt hedrat Carnots minne med statyer öfver honom.

Hos lyoneserna uppstod tanken på en sådan hedersbevisning redan strax efter den sorgliga händelsen, och om en lång tidrymd förlutit mellan förslagets framläggande och dess definitiva utförande, så beror detta på själfva betydelsen af monumentet, hvilket man velat göra såväl både den döde och staden fullt värdigt.

Tack vare samverkan af två framstående artister, statybildhuggaren Gauquier och arkitekten Nodin har staden ock med stolthet den 4 dennes kunnat resa detta minnesmärke, som då högtidligen afäcktes i närvaro af president Loubet. Monumentet består af en obelisk, vid hvars bas är placerad en staty af Carnot, omgifven af symboliska attribut och allegoriska figurer. Konstverket har kostat ej ringa arbete, men är också af vacker dekorativ verkan.

